

HARLEQUIN®

King

JULES BENNETT
TÖÖKAASLATEST
ARMATAJATEKS

035
MAI

Jules Bennett
FROM BOARDROOM TO WEDDING BED?
2010

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le. Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Mari Kolk
Korrektor Inna Viires

© 2010 by Jules Bennett
© 2011 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

E05223211
ISBN 978-9949-25-050-9

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja e-raamatud www.ebooks.ee

Hea lugeja!

Esmakordne armumine pole mitte üksnes erutav; kokkupuutumine tundmatuga võib tekitada ka hirmu. Pean tunnistama, et kõige suuremat rahuldust olen saanud just sellest seiklusest, et abiellusin oma esimese armastusega.

Ja selle raamatuga avaldangi armastust oma kesk-kooliaegsele kallimale, kellega tähistasime septembris 11. pulma-aastapäeva.

Peagi veendute ise, et ei Cole ega Tamera, kes üle aastate taas kohtuvad, ole esimest armumist unustanud. Nüüd pakub saatus ja samas valdkonnas töötamine neile teise võimaluse haruldast ja täiuslikku armastust nautida.

Loodan, et elate koos Cole'i ja Tameraga läbi samsuguseid tundeid nagu siis, kui ise esimest korda ülepeakaela armusite.

Armastusega
Jules

Esimene peatükk

„Pakun lepingut... teile mõlemale.” Tamera Stevensit valdas paanika; ta ajas end sügavas nahktugitoolis sirgu täpselt samal hetkel, kui Cole Marcum hüüatas: „See ei ole võimalik!”

„Mina lepin üksnes parimaga,” lausus maailmakuulus hotelliomanik Victor Lawson nahktooli vajudes käsi laiutades. „Ma tahan, et minu esimese hotelli Ameerika Ühendriikides ehitaksid riigi parimad arhitektid. Kui see peaks osutama probleemiks, on mul vaja seda teada enne, kui millelegi alla kirjutatakse. Loodan, et meil õnnestub teha koostööd, et sellest saaks suurim ja uhkeim hotell mitte üksnes Miamis, vaid kogu riigis.”

Probleemiks? Sugugi mitte. See pole mingi probleem, mõtles Tamera, surudes maha tahtmise karjuda, röökida või lihtsalt nõupidamisteruumist plehku panna. Kas nad siis ei kuule, kuidas ta süda rinnus taob? Kas ta laubal või ülahuulel on juba näha higipisaraid? Jumal küll, kui ta sügavalt sisse ei hingata, siis kaotab ta veel teadvuse.

Nii et kui jätta kõrvale see, et Cole Marcum oli ta endine kihlatu ja oli kolledži ajal ta südame murdnud ning see oli kümne aasta jooksul nende esimene kohtumine, siis polnud tõesti vähimatki probleemi.

Oh, ja nüüd on nad sunnitud koostööd tegema, kuna absoluutselt mitte keegi ei lükka tagasi pakkumist Victor Lawsoni heaks töötada.

Lihtsalt suurepärane! Jah, ees ootas täiesti probleemi-
vaba töökeskkond.

Tal oli tahtmine oma trendikad hõbedased kingad
täis oksendada. Kui nad Cole'iga nõustuvad selle või-
malusega, millelaadseid tuleb elus ette vaid kord, siis
peavad nad kuude kaupa ninapidi koos olema.

Terve igavik oli möödunud ajast, kui nad olid veet-
nud ninapidi koos kogu päevase aja ja paraja osa une-
ajastki. Nii tihe koostöö paneb tõesti proovile ta jõu
võtta üle Stevensi Grupp ja tõestada, et ta on perekon-
na mitmemiljonilise käibega firma juhtimiseks sama tu-
gev ja võimekas isik nagu ta isa.

Kuid kas tõesti on vaja nii palju aega Cole'iga koos
veeta? Ehk õnnestub mõne Cole'i kolleegiga töötada.
Tal oli suuri raskusi koosoleku lõpuni vastu pidamisega
ja see oli jõudnud kesta kõigest kümme minutit.

„Ma pole kunagi ühegi teise bürooga niimoodi koos-
tööd teinud,” tõdes Cole, pannes oma häälega kogu
Tamera keha kirvendama. „Minu firma projekt on hin-
damatu ja unikaalne.”

Nii et Cole oli endast endiselt üliheal arvamusel. Võib
arvata, et ta ego on ootamatust lahkuminekest möödu-
nud aastate jooksul tunduvalt kosunud.

Tamera oli sunnitud tunnistama, et Cole oli aastate-
ga veelgi seksikamaks muutunud, kuid ta erutav eksoo-
tiline hea välimus oli pelgalt fassaad, mis varjas miljardi-
dollarilise naeratuse ja Itaalia ülikondade alla peidetud
inetut loomust.

Tamera soovis, et saaks asuda selle imelise projekti kallale, millesarnaseid tuli ette vaid kord elus, just sellise elevusega, mis uute projektidega ikka kaasneb, kuid kuidas seda teha, kui tema kõrval istub vanakurat ise?

Victor toetas noogutades küünarnukid läikima löödud mahagonist lauapinnale. Miljardär lähenes alles neljakümnele, kuid noorusaastate jooksul oli ta oma Euroopa äridega saatnud korda rohkem kui paljud kogu elu jooksul. Blondide juuste, päevitunud naha ja siniste silmadega Lawson nägi välja tüüpilise Ameerika elumehe moodi. Ning ringiliikuvate juttude ja tabloidides avaldatud artiklite põhjal oli teada, et ta murdis naiste südameid üle kogu maailma.

„Saan teie murest ja segadusest aru, härra Marcum, kuid te mõlemad võite mind uskuda: selline lahendus on meile kõigile parim.”

Parim? Ärilises mõttes kaheldamatult. Kuid isiklikul tasandil võib see teha suurt kahju Tamera tervisele ja südamele. Omal ajal oli ta killud ükshaaval kokku korjanud. Kas saatus pakkus talle nüüd tõesti võimalust end proovile panna?

Pagana pihta. Miks pidi mees küll nägema välja veel parem kui aastate eest? Laiad õlad tumehalli pintsaku all, süsimumstad juuksed ja tahutud näojooned viisid ta mõtted mujale.

Jah, mees nägi välja läbi ja lõhki professionaal, kuid oma öömustade silmadega, millega ta võis su paigale naelutada, nägi ta välja ka üsnagi jõuline.

Kas ta vahel naeratab ka? Kas ta käitumine on sama jahe nagu ta pilk? Ärimeestena olid Cole ja ta kaksikvend Zach täielikud haid, kuid milline on Cole nüüd inimesena?

Ei, ta ei kavatse lasta end taas Cole'i maailma tõmmata. Ta ei kavatse murda pead selle üle, mida Cole vabal ajal teeb. Ta ei mõtle kõigi nende naiste peale, kes on käinud läbi Cole'i elust pärast seda, kui tema piineldes ja segaduses maha jäeti. Ta on professionaal ja jääb professionaaliks – eriti aga veel just selle projektiga töötamise ajal.

Cole oli ääretult seksikas, kuid seksikaid mehi on kõikjal, eriti Miamis. See mees pole midagi erilist. Tõesõna. Ta ei kavatse istuda ja igatseda taga ammu hääbunud unistust pelgalt sellepärast, et Cole oli võtnud ta süütuse, pakkunud talle tervet maailma ja lubanud teda igavesti armastada.

Nüüd on ta tugevam ja tal on märksa olulisemaid asju, millega pead vaevata. Ta ei lase minevikul endale kõrvakiilu anda.

Oluline on näiteks see, et isa elupäevad hakkavad lõpule jõudma.

Ning see oli veel üks põhjus, miks ta pidi selle projekti saama. Nüüd, kus tegevjuhi positsioon oli antud tema kätte, ei tohtinud ta valmistada pettumust firmas mitte kellelegi, eriti aga mitte isale. Ta tahtis isale tõestada, et suudab hoolitseda firma eest, mis oli juba kolm põlvkonda nende pere käes olnud.

Isa haigusest ei teadnud mitte keegi peale palgatud hooldajate. Mitte keegi ei tohigi sellest teada saada. Kui sõna läheks liikvele, et isal oli diagnoositud neljanda astme kopsuvähk, kukuksid aktsiad kolinal ja kliendid la-seksid jalga.

Walter Stevens oli Stevensi Grupi kehastus. Ta oli töötanud firmas juba enne kolledžisse minemist. Ta oli alustanud kõige madalamal astmel ja töötanud erinevatel ametikohtadel ning kõik ehitajad kõnetasid teda ees-nimepidi. See tähendas aga seda, et Tamera pidi Victor Lawsoni projekti väga hästi ellu viima. Ta ei tohtinud endale lubada ka kõige väiksemaid eksimusi.

Ning Cole ei saa iial teada, miks projekti ei juhi Tamera isa. Cole kasutaks selle kohe ära ning Tamera keeldus andmast Cole'ile – või ühelegi teisele mehele – võimalust tema elu juhtida.

Ju vist tuleks õigupoolest Cole'i tänada. Mehe südame-tu käitumise tõttu oli tema nüüd tugevam ja sõltu-matum.

„Ma tahan, et see oleks ekstravagantne,” jätkas Victor. „Tahan, et Miami ja kogu maailm näeks sellesse pandud kirge, selle elegantsuse taga seksikust. Miamisse tullakse igapäevaelust põgenema. Ma tahan, et hotelli külastajad viidaks teise aega. Ma tahan, et armastajad leiaksid, nagu elaksid nad fantaasias.”

Mõne teise projekti puhul poleks sõna „armasta-jad” Tamerat häirinud. Kuid see polnud ju suvaline projekt.

Tamera võttis kokku kogu võitlusvaimu. „Härra Lawson, koostööpartneri nimel ei saa ma sõna võtta, kuid Stevensi Grupi nimel võin öelda, et meil on ülimalt hea meel töötada selle projekti raames koos ükskõik millise firmaga, mille te välja valite. Me ootame läbematult, et tööga pihta hakata.”

Katsu nüüd see alla neelata, härra katkestan-kihluse-ega-pea-selle-kohta-ühtki-põhjendust-tooma.

See veel puudus – nüüd muutub ta juba lapsikuks. Kui kohe projekti alguses hakata kolleegide pihta nooli loopima, kaasnevad sellega üksnes probleemid – ja neid ei vaja ta praegu sugugi. Eriti nüüd, kus Victor räägib kirest ja seksikusest.

Victor saatis talle võiduka naeratuse, mille peale Tamera oleks hea meelega oma etteaste peale plaksutanud.

„Rõõm kuulda. Just sellist suhtumist ma ootasingi. Kuigi teie isa nii ootamatult pensionile jäi, olin kindel, et tema tütar ei vea mind alt.”

„Härra Marcum?” lausus Victor Cole’i poole pöördudes. „Teil pole midagi kaotada. Raha ei lähe jagamisele. Te mõlemad saate pakkumises esitatud summa. Nii on õiglane. Ärge unustage, et ma pole midagi sellist varem teinud, kuid lisasumma oli eelarvesse sisse kirjutatud ja olen kindel, et teie koostöös valmiva projektiga jään teie firmadesse investeeritud summadele vaatamata ikkagi kasumisse.”

Victori usk Tamera võimetesse tekitas Tameras veelgi õõnsama tunde. Ja ta ei saanud kinnitada Victori arva-

must, et isa on jäänud pensionile. Kui jätta kõrvale ta ise, arstid ja õed, oligi isa kõigi arvates pensionile jäänud. Kui see vaid nii oleks.

Tamera oli töötanud isa firmas kolledži lõpetamisest saadik ning oli nii nagu isa alustanud kõige madalamal pulgal. Ja nüüd oli ta tegevjuht, kuigi oleks valmis andma oma prestiižika positsiooni pikemalt mõtlemata käest, kui see vaid tähendaks, et isa saaks olla terve ja taas tööle tulla.

Tamera ohkas sisimas ja valmistus Cole'i vastust oodates minevikust pärit tunnete pinnale kerkimiseks. Kui minevik kõrvale jätta, äratas Cole'i jõuline ja seksikas olemus temas huvi. Kui ta kohtuks Cole'iga esimest korda, siis tahaks ta mehega isiklikul pinnal suhelda. Ja see juba oli midagi, võttes arvesse, et viimasel ajal polnud tal tahtmist ühegi mehega välja minna. Õigupoolest polnud tal seda lusti juba aastaid olnud.

Kuhu küll aeg oli kadunud? Ju vist koos ta olematu armueluga lihtsalt tuulde lennanud.

Kas ta oli tõesti juba üle kolmekümneaastane naine, kes oli loobunud ühe õnnetu kogemuse tõttu õnnest ja suhetest?

„Kui see on tehingu sõlmimiseks ainus viis, siis olen ka mina nõus.”

Tamera hingas kergendatult, kuigi tundis samas Cole'iga koos töötamise ees hirmu. Jah, ta ihkas seda tööd rohkem kui midagi muud, kuid oli tõesti arvanud, et Cole punnib temaga koos töötamisele rohkem vastu.

Kas nad suudaksid tõesti teha näo, et nende vahel pole midagi? Nende minevik oli möödapääsmatu, kuid Cole'i jahe pilk ja käitumine panid Tamerat end rumalana tundma. Tundus, et tema lähedus ei häirinud Cole'i sugugi nii palju kui Cole'i lähedus teda.

Kas Victor oli pinget tajunud või oli ta liialt oma viimase ettevõtmise kütkes?

Küll koostöö Cole'iga sujub, veenis Tamera end. Tal polnud ju muud valikut.

Ta kavatses jääda igal juhul professionaalseks. Minevik peab jääma sinna, kuhu ta oli selle üheteistkümne aasta eest jätnud... koos südamega.

„Suurepärane.” Victor tõusis püsti, Tamera ja Cole samuti. „Lasen koostada lepingud ja saadan need teie büroodesse. Loodetavasti on need nädala lõpuks kohal, nii et saate tööga pihta hakata. Ühtlasi saadan omapoolised täpsemad nõudmised ja mõned oma mõtted. Küsimuste ja probleemidega palun pöörduda otse minu poole. Ja ühtlasi võite rahumeelega raamidest väljuda. Jätke bürood ja töötage seal, kus teie loovus saab tiivad ning kus teid ei sega faksid, telefonid või assistendid. Laske fantaasial lennata.”

Fantaasial lennata? Tänan, ei. Seda on juba proovitud ja selle tulemuseks on murtud süda.

Tamera surus Victori kätt, haaras disainerikäekoti ja väljus ruumist. Koosolek on läbi, pole vaja jääda sekunditki kauemaks, et piinelda Cole'i värske odekolonni lõhnas. Kuigi selle agooniaga tuleks vist harjuda. Selle

projektiga töötavad nad kuid ning tal oli tunne, et see oli pelgalt teda ähvardava jäämäe tipp.

Minevikumälestuste valu maha surudes sõitis Tamera klaasliftiga Victor Lawsoni uusima kontorihoone fuajesse.

Nüüd oli ta professionaal, mitte kahekümne kahe aastane noor ja armunud plika, kellele kallim oli töötanud kinkida kogu maailma, kuid oli siis põhjusi toomata lahkunud. Oh, ta oli pobisenud midagi selle kohta, et on liiga noor ning oli liiga varakult kihlunud, kuid Tamera ei uskunud seda. Midagi oli juhtunud ja see oli sündinud Cole'i meelt muutma.

Olgu mis on, kuid kui Cole polnud nii tugev, et võidelda tema eest ja selle eest, mis neil oli, siis ei tahtnud ta meest. Ta oli olnud lihtsalt üllatunud, et selline mees nagu Cole, kes tundus nii hästi teadvat, mida tahab saavutada, otsustas armuasjades kergema vastupanu teed minna.

Ja kui Cole Marcum arvab, et tema on endiselt süütu plika, siis eksib ta sügavalt. Tamerale polnud aega heieta da valulikke minevikumälestusi. Tal oli vaja juhtida firmat ja hoolitseda isa eest.

Ei, tal polnud aega Cole'i peale mõeldagi.

Kuid miks olid ta mõtted siis koosoleku algusest saadik ainult Cole'i ümber keerelnud?